

Chotyměřáček

Ročník 27

Leden 2019

ZDARMA

**Před 100 lety začal učitel Josef Jireš vyučovat v české škole
- 1. 10. 1919.
30 let od Sametové revoluce.**

Začíná nám rok 2019

Mám pocit, že začíná tak nějak hezky, klidně, pohodově. Minulý týden jsme měli krásnou sněhovou nadílku a možná přijde i tento týden. Víte, co jsem si uvědomila, že nádherné Ladovské zimní obrázky působí tak úžasně, protože nemusí být všude odhrabáno a posoleno. Proto je tam všude bílo a poeticky a to ani nemusí být kdovíkolik centimetrů sněhu.

Přeji vám v tomto roce pevné zdraví, prima lidi kolem sebe, štěstí, lásku. Snažme se nezávidět si a spíše si pomáhat. Než začnete někoho kritizovat, zamyslete se nad svým chováním. Mnohdy uvidíte, že nemáte vůbec právo kritizovat.

A ještě vám musím napsat, co mě v loňském roce moc zklamalo. Určitě jste již slyšeli o obci Prameny - je to nejzadluženější obec v naší republice již hodně, hodně dlouho.

Nebudu popisovat průběh zadlužení, ale nápad Sdružení místních samospráv na veřejnou sbírku na tuto obec mi přišla super.

Kdyby každá obec nebo město do veřejné sbírky poslalo částku 10 000,- Kč, obec Prameny by se zbavila dluhu cca 60 milionů korun a mohla by začít normálně žít. Dar obce Chotyně schválila v září rada obce a zastupitelstvo také nic nenamítalo, měla jsem z toho velkou radost. O to větší bylo moje zklamání, když jsem se v polovině prosince dozvěděla, že na účtu veřejné sbírky je 2,7 milionů korun.

Starostka

Jak se rodila republika

(Z časopisu Moje země si budeme připomínat vznik naší republiky)

Velká válka s Maďary

Rozhodující pro budoucnost nového státu samozřejmě byly války s německými spojenci. Ti ale v převážné většině čekali na pomoc zvenčí a sami příliš nebojovali: oběti těchto místních konfliktů se počítaly nejvýš na desítky. Zato v bojích na Slovensku a v Podkarpátí šlo o válku se vším všudy: na obou stranách tu bojovalo na 150 000 vojáků, z nichž tisíce padly. Maďaři válčili velmi zuřivě: chtěli zachránit co nejvíce ze svého předválečného území. Vlastně ani není divu - vždyť jim nové uspořádání Evropy „sebralo“ tři čtvrtiny rozlohy! Kromě Československa bojovali i proti Rumunsku (kvůli Sedmihradsku), které se také proto stalo po dobu první republiky naším spojencem.

Slovensko bylo v té době Maďary silně „promořeno“ - ti zde vytvářeli gardy, jež si co do udatnosti s Čechoslováky nezadaly: však nás také v řadě méně důležitých bojů porazily. Některé z tehdejších srážek by si zasloužily zachycení na filmovém plátně: třeba když maďarský obrněný vlak, útočící na Žilinu, zastavil chytrý nápad českého poručíka Viesnera, který proti němu po stejné koleji pustil lokomotivu, již posádka rozjela na plnou páru a pak vyskočila. Srážka a mohutné exploze zastavily maďarské pronikání k městu.

Boje dlouho neztrácely na urputnosti - zvláště poté, co se k rudým Maďarům připojili také rudí Slovinci (jejich kuriózní „ludová republika“ prosazovala spojení s Maďary - uhroslovjactvo - hlavním městem byly Košice a státní řečí východňárština). K tomu si je-ště Poláci brousili zuby na Spiš a Oravu. Ko-nec dobrý, všechno dobré - ale ještě ve chvíli slavného příjezdu Prezidenta Osvobo-ditele do Prahy nebyla v československých rukou velká východoslovenská města, teprve 2. ledna 1919 jsme obsadili Bratislavu a až 20. ledna bylo celé Slovensko v českosloven-ských rukou.

Dokázali jsme vítězit i na vodě

Sedm dní trvala válka s Polskem o Těšínsko - ta přinesla i jeden z mála známých sporů mezi Benešem a TGM: Masaryk prosazoval rázné vystoupení proti Polákům, zatímco Beneš jim chtěl ustoupit. Neví se proč. Nakonec našťěstí ozbrojený konflikt vyhráli naši - a to i přes prohanou polskou propa-gandu. Ta vinila Čechoslováky jak z pohan-ského potlačování katolické víry, tak z děsi-vých ukrutností: prý dokonce před popravou za plného vědomí vypíchali oči zajatému ka-pitánu Hallerovi, synovi polského generála Hallera.

Naši proto Polákům přímo na frontu přivezli rakev s mladým Hallerem, aby se přesvě-dčili, že má obě oči a že zemřel na zranění očividně způsobená v boji. Přitom také Poláky vyzvali, aby přestali používat mezinárod-ními dohodami zakázané střely dum-dum: ovšem marně.

O hrdinství československých legionářů v bitvách u Zborova, Basmače, Doss Alta aj. se toho už napsalo dost. Málo se však ví o pravděpodobně jediné bitvě „českosloven-ského námořnictva“, ke které došlo na pod-zim roku 1918 na Bajkalském jezeře. Slavně jsme tu zvítězili hlavně zásluhou zlatých českých ručiček a kuráže.

Českoslovenští legionáři tehdy pod velením plukovníka Radoly Gajdy bojovali o železnič-ní magistrálu vinoucí se kolem

Bajkalu - a potřebovali, aby jim přitom z jezera nikdo nemohl vpadnout do zad.

V bajkalském přístavu Listveničná naši čačtí pradědové našli několik vyřazených polorozpadlých a z části i rozmontovaných parníčků. V rekordně krátké době je doká-zali opravit, zprovoznit a vyzbrojit čtyřmi houfnicemi! Legionáři tak měli k dispozici flotilu tří „křižníků“ - Sibirjak, Burjat a Fe-dosia. S nimi vyrazili proti velkému ruskému ledoborci Bajkal, který kotvil v přístavu Mysová.

Bolševiky vůbec nenapadlo, že by legionáři mohli mít nějaká plavidla. Domnívali se pro-to, že jim na pohled vysloužilé kocábky ve-zou zásoby. Proto je pustili na pohodlný do-střel. Legionáři toho plně využili: na úvod „námořní bitvy“ dělostřelec jménem Kolín přesně namířenou ranou zapálil ledoborec Bajkal, který pak šel ke dnu (ale jeho posád-ka stihla uprchnout). Následující palba ze všech hlavní zapálila blízké nádraží a pří-stav, ve kterém vzplála velká nádrž nafty. Cestou zpět potkaly československé lodě na otevřeném Bajkalu druhé velké plavidlo ru-dých - Angaru. Ta se před nimi sice pokusila uprchnout, ale nakonec ji legionáři stejně obsadili.

Masaryk skončil ve šrotu

Bitva na Bajkalu byla jedinou „námořní“ bi-tvou v československé historii. Vlastní lod'-stvo jsme však měli od května roku 1918, kdy vznikl ve Vladivostoku „český námořní oddíl legionářský“, který měl dva parníky a ledoborec. Do bojů ale tento oddíl nezasáhl.

Možná však stojí za zmínku, že jsme bě-hem první republiky měli na Labi a Dunaji několik říčních válečných lodí a člunů. Nej-větší z nich byla hlídková loď President Ma-saryk, dlouhá 47,5 a široká šest metrů. Pla-vidlo vybavené dvěma kanonovými dvojčaty o ráži 66 mm a kulometry ráže 7,92 mm - všechny zbraně byly umístěné v samostat-ných věžích - ovšem v československých barvách nikdy nebojovalo. Slovenský štát ho v roce 1939 předal nacistickému Německu,

pod jehož vlajkou se plavilo a zasahovalo na různých úsecích Dunaje.

Po válce tuto lod' Američané vrátili Československu (ovšem odzbrojenou). Sloužila pak v loděnicích v Komárně jako pracovní ponton, než ji v roce 1978 svazáci v rámci „socialistického závazku“ nerozřezali na kusy a neodvezli do šrotu. Tak skončilo československé válečné lod'stvo, jehož počátek byl před šedesáti lety v Rusku...

Pokračování příště

Zpráva o činnosti SDH Chotyně za rok 2018

Chtěl bych vás seznámit s činností našeho Hasičského sboru v letošním roce. 20. ledna jsme pořádali tradiční Hasičský rockový bál, kde nám hrála skupina Alibi rock. Ohlasy hostů byly kladné a tak se těšíme na jejich účast na našem Bále i v roce 2019 v lednu. Chceme tímto poděkovat ještě jednou sponzorům za jejich dary na naši tombolu. Na konci dubna jsme se sešli s našimi blízkými na Pálení čarodějnic v hasičárně. Z akce se již stala tradice pro naše rodiny a kamarády.

12. května pořádali kolegové z Rynoltic Okrskovou soutěž v Požárním sportu zároveň s oslavou 150 let vzniku sboru. Počasí prálo, soutěž i následný program se vydařily, naše družstvo skončilo na šestém místě.

3. června delegace našich hasičů navštívila naše kolegy v Hainewalde, kde naši němečtí kamarádi uspořádali po našem vzoru Den otevřených dveří v hasičské zbrojnici. Program byl sestaven pro všechny věkové kategorie a moc se nám celá akce líbila.

21. června pořádal OÚ Chotyně spolu se všemi organizacemi v obci další ročník Slavností víly Nisy. Na této akci jsme se jako tradičně podíleli spoluprací na občerstvení návštěvníků.

14. července jsme byli pozváni našimi kolegy z Bílého Kostela n.N. na jejich oslavu 150 let založení sboru. Na místě jsme prezentovali naši techniku a zúčastnili se společenské části oslav.

V letošním roce jsme nepořádali Den otevřených dveří z důvodu pořádání Oslav mikroregionu Hrádecko-Chrastavsko. Ty se konaly 8. 9. v naší obci a my jsme zde prezentovali

naši techniku a podíleli jsme se na občerstvení pro návštěvníky.

29. září jsme poskytli jako loni v naší hasičárně zázemí pro akci Jablkobraní a výstavu našich zahrádkářů. Bylo to odpoledne plné zábavy a poučení pro celé rodiny. Jsme rádi, že se akce líbila a všichni si ji užili. Jen na soutěž v degustaci tekutých výpěstků musíme příště vyslat zdatnějšího soutěžícího. Výdělek z akce byl opět darován Škole a Školce v Chotyni. A že se scházíme nejen kvůli práci, ale i zábavě, tak jsme se jednu sobotu v říjnu sešli na odpolední společenských her. Rodiče i děti spolu soupeřili urputně ve společenských a karetních hrách a ne vždy platilo, že dospělí jsou ti šikovnější, jak nám ukázaly naše děti. Poslední pátek v říjnu jsme jako každý rok doprovodili tradiční Sokolský lampiónový průvod pod hrad Grabštejn.

Na konci své zprávy bych vám všem chtěl poděkovat za vaši práci, dále bych chtěl poděkovat za spolupráci staronovému vedení obce. A přeji vám hodně zdraví a štěstí v roce 2019.

Jan Fico

Zpráva velitele jednotky SDH Chotyně

V letošním roce naše jednotka zasahovala u 19-ti událostí a 6x nám byl vyhlášen planý poplach. K požáru jsme vyjžděli 14x – 6 požárů budou, 2 požáry komínů, 5 lesních požárů a 1 požár odpadu. 5x jsme zasahovali u popadáných stromů přes komunikaci.

V zimním období se účastníme teoretické odborné přípravy v Hrádku nad Nisou. V letním období se především věnujeme nácviku činností souvisejících se zásahy a údržbou techniky. V průběhu roku se tradičně podílíme na kulturním dění v obci – pořádání plesu, účast na Víle Nise, Jablkobraní apod. Nadále se i přes ukončení projektu EU účastníme společenských akcí pořádaných hasiči z Hainewalde a oni zase našich akcí. Jako každý rok jsme vzorně reprezentovali náš sbor na okrskové soutěži v požárním sportu v Rynolticích, kde jsme obsadili pěkné šesté místo.

Ve spolupráci s obcí jsme i v letošním roce úspěšně žádali o krajskou dotaci z fondu požární ochrany na obnovu osobních ochranných prostředků. Z dotace byly jako v loňském roce pořízeny další 3 ks přetlakových dýchacích přístrojů Drager s připojením pro

vyváděcí masku. V současné době jednotka disponuje celkem šesti moderními komplety, které tak nahradily přístroje Auer vyrobené v minulém století. Z další úspěšné dotace se nám ke konci roku podařilo zajistit nové baterie do přenosných radiostanic.

Na závěr bych poděkoval firmě Výroba stuh – Elas s.r.o., která nás pravidelně finančně podporuje jak při pořádání kulturních akcí, tak i při pořizování materiálního vybavení. A velký dík tradičně paní starostce za její podporu a přístup k hasičům.

Tomáš Moravec

Poesie a povídky Pana Mirka Černého Stáří

Kdo jsi stáří, že vstoupilo jsi ke mně
tak tiše a bez pozvání?

Že neslyšel jsem snad tvé zaklepání?

To pravda může být,
vždyť slýchal jsem líp a víc
a strání tamhle k lesu,
nevyjdu už jako dřív

a znaven sedám do rudého vřesu
ve stínu prvních borovic.

Kdo jsi stáří, že tělo moje oslabuješ,
ale mír do duše naléváš?

Ne, stáří, ty nemůžeš být zlý,
vždyť plnými hrstmi stříbro do vlasů
rozdáváš

a jako dobro co v pohádkách vítězí nad zlem
jsi tak nádherně spravedlivý.

PAN PES – ALAN

Mladý pane, něco pro vás mám, volal už z dálky pan Hoch a mával něčím záhadným nad hlavou. A tak jsem po chvilce překvapeně četl v časopise „Stráž myslivosti“ červeně zatržený inzerát: „Prodám bílohnědého psa pointra, stáří devět měsíců. Otec: Olda z Markrabiny, matka: Dara z Podorličí, cenu a adresu majitele“.

To by bylo něco pro vás, trochu bych vám pomohl, hrál výtečně roli pokusitele mistr a uspěl okamžitě. U rodičů pak o něco později.

Ostatně byl jsem studentem „již“ druhého ročníku zemědělské technické školy, nějakou korunu jsem měl z prázdninových brigád pro podobné účely našetřenou a navíc jsem byl synem železničáře s tehdejšími výhodami levného cestování. Bylo rozhodnuto. Napsal jsem tedy chovateli a po souhlasné odpovědi se hned příští víkend rozjel pro psa až za Brno. Protože však příštím pondělkem začínalo hlavní zkouškové období, vzal jsem si s sebou mimo jídla a pití taky nějaké učení. Bohužel ukázalo se, že to byla ryzí naivita v celé podobě. Moje mysl i paměť ignorovala potřebné vzorce a poučky, neboť byla cele zaměstnána představami, kdo mě bude očekávat na konci cesty.

Zabouchal jsem na vrata venkovského stavení a ozval se štěkot několika psů. Který asi patří tomu mému? Někdo otočil klíčem dvířek uprostřed vrat a v mžiku jsem byl obklopen pošťkávající a zvědavou smečkou různobarevných psů. Jen jeden byl však bílohnědý. Tak to jsi tedy ty příteli, co na mě čekáš na tomhle dvoře již devět měsíců. Má-lem jsem přehlédl podávanou ruku mladíka zřejmě o málo staršího nežli já a zapomněl se představit. Rodina chovatele mě již očekávala a hned se ujala úlohy hostitele, pro-tože zpět můžeme jet až druhý den časně ráno. Hovořili jsme o všem: o studiích, země-dělství, myslivosti, ale hlavně o psech. Proto jsem tady ovšem také byl. Bílohnědý pes se jmenoval Alan a choval se ke mně jako by-chom se znali bůhvíjak dlouho. Možná však, že to bylo půlkou podstrčeného řízku, který jsem měl na zpáteční cestu. Při našem návratu nezbyl bohužel zase žádný čas na u-čení, snad to nějak dopadne. Na klatovské nádraží jsme dorazili pozdě večer a při pěší cestě domů jsem zkusil v místech, kde to bylo možné, riskantní experiment vypustit psa z vodítka. Uteče nebo neuteče? Neutekl a dokonce se po zavolání jménem ke mně ochotně vracel. Byl jsem jeho chováním nad-šený, panečku to bude pes, jakého nebude mít jen tak někdo. A měl jsem pravdu. Doma byli všichni

zvědaví a aby také ne. Byl to první pes v naší rodině s průkazem původu a padla na něho i značná část mých úspor. Tu noc spal Alan na dece vedle mé postele a rá-no jsem ho při cestě do školy zavedl do pře-dem připraveného kotce na zahradě známé-ho mých rodičů. Protože o mém zájezdu věděla dobrá polovina kluků, vrhli se na mě po příchodu do třídy a chtěli znát všechny podrobnosti. Ostatně bylo to celkem normální neboť zájmová myslivecká činnost byla na zemědělské škole velmi rozšířena a dokonce se i její část v odborném předmětu chov vyučovala. Zazvonilo a vzruch utichl. Samozřejmě, že jsem byl vyvolaný jako druhý a pro neznalost požadovaných vzorců dostal nedostatečnou, neboli kuli z technologie. Tak, bude pěkná legráčka to napravovat do pololetí, pomyslel jsem si, ale bylo to pro psa. Avšak třída i pan profesor se ukázali jako vynikající, neboť jakmile jsem dosedl do lavice, ozvalo se nesouhlasné zamručení. Copak to je, ozval se pan profesor. Prosim Černý si byl v sobotu a neděli pro psa až za Brnem a nemohl se řádně připravit na dnešní hodinu. Opravdu, zeptal se pan profesor a vyzpovídal mě. Tak Mirko, povídá, příště se přihlásíš, dám ti možnost opravy, protože takový pes vzácné, anglické krve by od člověka s pětkou nevzal ani kůrku chleba. Takoví byli tenkrát páni profesori a uměli! Tak vešel do dějin a ve známost naší školy Alan a ukázal se tam ještě jednou. To když se naše třída chtěla den před maturitou pochlubit předsedkyni komise, jakého že máme v „zásobě“ vycvičeného psa. Ukazoval jsem pak na školní zahradě, kde bylo v té době dostatek koroptví paní inženýrce všechny výcvikové disciplíny s lovem související. Paní předsedkyně se za to druhý den při zkoušení na mě trochu pousmála, ale výhoda nebyla žádná, ovšem to jsem již trochu předešel čas.

K večeru se na psa přišel podívat i pan Hoch a hned mu vytkl chybu v typu hlavy a silný prut neboli ocas. Jinak se mu pes svými projevy i stavbou těla líbil a závěrem prohlá-

sky prohlásil záhadně, uvidíme. Po měsíci společného výcviku však byly uvedené nedostatků rychle zapomenuty a mistr prohlásoval, že tak nadaného a učenlivého psa už dlouho neviděl. A opravdu, příští rok jsme s Alanem vyhráli jarní zkoušky vloh a stali se absolutními vítězi podzimních zkoušek kontinentálních i anglických ohařů. Protože jsme bez sebe neudělali ani krok, narůstala naše „sláva“ nejen na poli kynologie.

Vzal jsem s sebou jednu Alana i na schůzku s dívkou, která až dosud statečně odolávala mému dvoření, neboť jsem dospěl k názoru, že nápadníků bez psů může mít bezpočet, se psem a k tomu anglickým, jen jednoho. Ovšem Amor - bůh lásky mě potrestal za tuto namyšlenost.

Byl krásný májový večer. Stáli jsme pod rozkvetlým kaštanem, pozorovali přibývajících hvězdy a mlčeli. Konečně jsem se rozhodl, že začnu s nějakou činností, nebo alespoň trochu zábavným hovorem, když tu dívka vykřikla a odskočila od kmene stromu jako uštknutá, přímo do mého náručí. Nebyl to však projev náhlého vzplanutí milostných citů, to pouze Alan při průzkumu okolí zvednul z druhé strany kmene zadní nohu a netrefil se přesně. Máchal jsem pak ve tmě znesvěcenou punčošku v Drnovém potoce a při té směle mě málem uplavala. Ze schůzky však už nebylo nic a jiná se nekonala.

Další úsměvná příhoda, která nás veřejnosti představila, se stala jedno nedělní odpoledne. Spěchali jsme s Alanem na společnou přípravu adeptů myslivosti a zkracovali si cestu pod Černou věží. V tu dobu se chodníky kolem velkého, spáditého náměstí měnili v živou promenádu občanů všech věkových kategorií i stavů. V tu dobu také pronikl průchodem pod věží silný náraz větru, smetl z mé hlavy nový myslivecký klobouk a hnal jej svažitým náměstím dolů jako kopací míč. Přece za ním nepoletím jako splašený, aby se mně lidé smáli, pomyslel jsem si a poslal Alana pro klobouk, ovšem pokud jsem nechtěl být nápadný, byla to chyba. Koulející se klobouk po zemi při silném

větru totiž bývá zcela normální jev, avšak nápadně bílý pes marně se snažící uchopit rychle letící klo-bouk stojí za trochu podívané. A tak se po-lovina korzujících zastavila a pobaveně díva-la, jak akce dopadne. Alanovi se totiž vůbec nedařilo klobouk uchopit do tlamy a tak se jej snažil zpomalit nohama tak, že jej něko-likrát přimáčkl k zemi. Podle toho také klo-bouk rychle měnil tvar a jestliže byl dříve odborně upraven na tři „facky“, vypadal nyní alespoň na deset. Konečně se úchop podařil. Pes ještě s tou potvorou řádně zatřásl, aby ji opravdu umrtvil, aport řádně přinesl a v sedě odevzdal. Alespoň něco. Přes náměstí jsem pak rychle raději prošel s kloboukem v ruce, abychom nemuseli náhodou divadlo opakovat. Na školení už ovšem spolužáci o naší nezdařilé exhibici věděli a s notným předávkem „myslivecké latiny“ ji přinesli i do školy.

Nebyly to ovšem jen samé legrácky, které jsme s Alanem prožívali. Byly zde další úspěchy na zkouškách a soutěžích z výkonu a různé předváděcí akce v rámci osvěty ochrany přírody a myslivosti. Díky Alanovi jsem se také seznámil s důstojníkem z Okresní vojenské správy, který mě odeslal k vykonání základní vojenské služby do Výcvikového střediska psů armády Československé republiky, kde jsem pak později ve výcvikových a chovatelských funkcích pracoval téměř čtyřicet let. Ale to už by byla jiná kapitola, a protože obsahem povídek by měly být jen nevšední příběhy, které jsem se psy prožil, zmíním se ještě o jednom.

Druhým rokem základní vojenské služby ve Výcvikovém středisku psů armády Grabštejn mně bylo povoleno, abych si mohl přivést svého psa Alana. Velitel byl myslivec a v souvislosti s tím měl pochopení i pro lovecké psy, o služebních pak ani nemluví, mnohému jsem se od něho naučil. A tak se Alan se mnou i beze mě zúčastňoval v průběhu druhého roku mé základní vojenské služby různých honů a loveckých akcí a jeho sláva díky podávaným výkonům

narůstala. A stalo se, že jednoho dne k večeru postřelil na Modřínovém vrchu srnce vysoce postavený kontrolní důstojník, který zde trávil dovolenou. Měl s sebou i svého lovecky vedeného psa kokra, ale dohledávka se nezdařila. A tak jsem byl druhý den ráno velitelem uvolněn ze svých povinností, abychom zkusili s Alanem dohledat srnce. Příliš zkušeností jsem v tomhle směru neměl, vlastně to byla první dohledávka srnčí zvěře ztížená navíc předchozím neúspěšným psem. Doprovod mně dělali střelec a velitel, kokršpaněl zůstal na chatě v péči rodiny zmíněného důstojníka, která prý tvrdila, že srnec je nezraněný, jinak by ho Flok určitě našel. Byl jsem z toho pěkně ztrémovaný, neboť být vojákem základní služby a mít za zády dva vysoké důstojníky, kteří budou sledovat vedení psa i jeho práci a navíc věřit v úspěch, nebyla žádná legrace. Byli jsme uvedeni na místo, kde měl srnec značit zásah, žádná barva ani srst tam však nebyla. Alan chvilku nástřel očichával a pak se vydal někam do hloubi lesa, aby po několika desítkách metrů stopu ztratil. Uváděl jsem pracně psa znovu a znovu a vždy jsme jen ušli malou vzdálenost. Pravda, stopa byla více jak deset hodin stará a Alan nebyl žádný specialista na dohledání postřelené spárkaté zvěře, ale cítil jsem v zádech dva páry vojenských očí a to mě popohánělo k činnosti i bez valných zkušeností. Došli jsme k hustému nízkému porostu, kde nebylo možno psa na dlouhém vodítku následovat. Co teď? Bylo rozhodnuto, abych psa vypustil k volnému hledání do houštiny a pomalu za ním postupoval, oba střelci pak souběžně podél, kdyby náhodou pes zřejmě jen lehce postřeleného srnce vyhnal. Chvilími jsem lezl po čtyřech, ve vlasech i za košilí plno jehličí, ale stále to bylo lepší nežli někde na „cvičáku“. Na konci houštiny se začalo rozsvěcovat, sláva jsme z toho venku. Před námi se otevřela velká paseka prorostlá ostrůvky malin a ostružin. Ranní slunce ozařovalo orosenou nádheru a byl spíše čas k napsání oslavných veršů nežli k dohledání poraněné

zvěře. Ovšem i to je nutné pro ukončení útrap, když už se tak při lovu nešťastně stalo a je to svatou povinností každého myslivce. Oba doprovázející mezitím došli na opačnou stranu a zamávali na mě. Odpověděl jsem jim stejným způsobem a poslal psa k prohlédání paseky. Tady už jsem mohl jeho práci sledovat a hned od počátku bylo znát, že postupuje přímo za nějakým pachem. A pak se před velkým kopcem ostružiní zastavil a začal do něj dorážet a štěkat. Rozběhli jsme se současně všichni k němu a našim očím se naskytl dlouho a toužebně očekávaný pohled. Pod klenbou rostlinné spleti ležel srnec, který se marně snažil vstát. Dostřel-ná rána ukončila jeho utrpení a mně spadl kámen ze srdce. Alanovi pak bylo dopřáno vyfotografovat se s uloveným srncem a mně hned příští pátek odjet domů na „opuštěák“.

S Alanem jsme pak v dalším soužití prožili spousty nádherných okamžiků a byl to beze sporu nejnadanější pes, jakého jsem kdy měl, neboť kromě všestranného loveckého výcviku výtečně absolvoval i výcvik služební až na prvky obrany, které neodpovídaly jeho přátelské povaze. Mimo uvedené uměl vyhledávat a přinášet různé „ztracené“ předměty a vyšplhat se pro ně třeba i do koruny šikmých stromů. Uměl držet v sedě na nose kostku cukru a teprve na povel si ji nadhodit a spolknout, tahat saně a spousty jiných „circusáckých“ kousků.

Ale stalo se v mém životě, že jsem v jisté době nemohl mít psa a tak jsem ho s přetěž-kým srdcem a v naději pro jeho dobro pře-nechal známému myslivci, který v péči slibo-val hory doly. Bohužel zmýlil jsem se.

A tak setkám-li se na širokých prostorách věčných lovišť se svými psy, budu hledět, abych byl Alanovi co nejbliže a požádám ho o odpuštění.

Nebezpečí na internetu

Internet přináší spoustu zábavy, informací, ale také nebezpečí. Především mladší ročníky využívají sociální sítě, které jsou určeny ke komunikování s přáteli v prostředí internetu, ve kterém si uživatel musí vytvořit profilový účet. Bohužel si účty tyto vy-

tváří i různí podvodníci, kteří následně děti žádají o přidání do přátel či ke sledování profilu. Většina dětí si do profilu vkládá fotografie, některé nevhodné, odvážné až intimní. Ty si poté onen podvodník - virtuální kamarád může stáhnout, uložit a následně zneužít. Podvodníci jsou v komunikaci s dětmi velmi zbláhli a navážou s dětmi takový vztah, díky němuž děti navádí k vytváření a zasílání dalších fotografií. Toto jednání může vyústit až k vydírání, a to i takovému, že pokud nebude uhrazena určitá finanční částka, fotografie zveřejní na internetu nebo třeba ve škole. Někdy se ale bohužel může jednat o opravdového kamaráda, spolužáka, který získané fotografie použije tak, že je rozešle skupině dalších spolužáku či celé škole. Časté jsou i případy, kdy virtuální kamarád po čase požádá o schůzku, a děti toto pozvání přijmou. Ať již ze zvědavosti nebo se cítí sami bez kamarádů. Bohužel většina rodičů často ani neví o tom, že se chce jejich dítě setkat s virtuálním kamarádem. Samozřejmě nemusí se stát nic hrozného, ale bohužel jsou známy i případy, kdy věc poté musela řešit policie. Rodiče by měli dětem vysvětlit, že taková setkání mohou být i nebezpečná. Nejvíce ohroženou skupinou, jsou děti, především pak dívky ve věku od 12 do 15 let.

Není dobré dětem zakazovat používání internetu, protože zakázané ovoce chutná nejlépe. Je však nutné stanovit si s dětmi pravidla chování a používání internetu. Seznámit je s nebezpečími a do určité míry také kontrolovat jejich chování. Buďte všímaví ke svým dětem, zajímejte se o to, co na internetu dělají, kolik času na něm tráví, na jaké chodí stránky a především jaké informace zveřejňují. V případě, že jsou ve skupině, kde komunikují s cizími lidmi, neměli by sdělovat žádné osobní informace, jako například kde bydlí, že jsou doma sami, jakou školu navštěvují nebo jim posílat svoje fotky. Poučte své děti, že nikdy nesmí přistoupit na setkání s cizí osobou, se kterou se seznámily na internetu. Nikdy neví, kdo je na druhé straně. I když pošle „svoji“ fotografii, neznamená to, že je to opravdu ten, za koho se vydává.

Jak poznáte, že se vaše dítě chová podezřele: často vysedává u počítače a dlouze si někým píše

zakrývá si obrazovku nebo zavírá prohlížeč, kdykoliv přijdete

vyhýbá se odpovědi, když se zeptáte, co na počítači dělá

Proto je dobré:

umístit počítač do místnosti, kde máte dítě pod dohledem

stanovit si pravidla užívání počítače
kontrolovat, co dítě na internetu dělá a s kým
si píše
zvážit používání programu, který zabrání dítěti
vstup na nežádoucí stránky

Tomuto tématu se věnuje Evropský policejní
úřad Europol, který spustil v roce 2017 kam-
paň s názvem #SayNo! ("ŘEKNI NE!"), varují-
cí před znepokojivým rychlým nárůstem počtu
případů sexuálního nátlaku a vydírání dětí
v online prostředí a upozorňuje zejména na
nebezpečnost online komunikace. K této kam-
pani bylo natočeno krátké video, které je mo-
žné shlédnout na internetu po zadání hesla
„Say no!“ případně „Řekni ne!“.

Jsi obět? Řekni si o pomoc. Nahlaš to!

Výzva Europolu těm, kteří se stali nebo se
můžou stát cílem páchání této trestné činnosti
je následující: „Neplať a nestyď se to ohlásit
na Policii“. Pokud Ti někdo bude vyhrožovat,
že bude sdílet Tvé fotky nebo video se sexu-
álním podtextem, když nepošleš peníze,
postupuj následovně:

1. Už nic dalšího nesdílej, nic neplať.
2. Vyhledej pomoc. Nejsi sám.
3. Uchovej si důkazy. Nic nevymaž.
4. Přestaň komunikovat. Odstav
dotyčnou osobu.
5. Oznam to na policii!

Por. Mgr. L. Dvořáková, koordinátor
prevence kriminality KŘPL

Liberecká záchranka má svůj prapor a oceněné pracovníky

Slavnostní atmosféra provázela na konci roku
první ročník Slavnostního ocenění záchranářů.
V jeho úvodu převzal ředitel ZZS LK Luděk
Kramář z rukou hejtmana Libereckého kraje
Martina Půty prapor. Ten symbolizuje soudrž-
nost ZZS LK s Libereckým krajem a svatá Zdi-
slava, zobrazená na jeho rubu spolu s latinským
nápisem „Milujeme život, bojujeme o něj“, pak
starost o zdraví a rodinu. Náměstek hejtmana
Libereckého kraje následně na prapor připevnil
také stuhu k 100. výročí republiky.

Pod praporem následně ředitel Kramář ocenil ně-
kolik svých spolupracovníků. „Záchrana lidských
životů a ochrana lidského zdraví, by se v naší kaž-
dodenní činnosti neobešla bez velmi těsné spolu-
práce všech pracovníků ZZS LK. Lidé, kteří volají
na linku 155 a většinou ve velmi zoufalé situaci če-
kají, že jim někdo pomůže, si neuvědomují, jaký
svým voláním spustí kolotoč. Jejich volání díky te-
chnikům přijme operátor. Ten je první, kdo s nimi

sdílí jejich pocity. Vyhodnotí získané informace a
pošle další - lékaře, záchranáře, sanitu nebo vrtul-
ník. Všichni na místě udělají, co je v jejich silách.
Je to práce plná emocí, někdy zoufalství, někdy ra-
dosti. Bez ohledu na čas, počasí, vlastní problémy -
ta práce je vždy vysoce profesionální. Právě na ní
závisí naděje, kterou lidé do volání na linku 155
vkládají. Protože když jedeme my, vždy vezeme
naději. A po předání pacienta v nemocnici se roz-
bíhá další administrativní kolotoč. Účtování, vyka-
zování, statistiky... Ani bez těch, kdo u pacienta
nejsou přímo, se naše práce neobejde. Slavnostní
ocenění záchranářů je tedy poděkování za práci
těm všem, kdo u Zdravotnické záchranné služby
Libereckého kraje pracují,“ řekl.

Kramář ocenil i hejtmana kraje Půtu a náměstka
Sobotku, kterým poděkoval za pomoc a spolupráci
se Zdravotnickou záchrannou službou. Připomněl
například probíhající obnovu vozového parku či
pravidelný zájem o činnost ZZS LK. Zvláštní oce-
nění za významný čin obdržel i zástupce z řad ve-
řejnosti: Petr Hausner jako zdravotnický laik na-
prsto precizně oznámil na lince 155 kolaps mla-
dého muže. Perfektně zvládl situaci na místě a ve
spolupráci s operátorkou dispečinku bezchybně
zorganizoval záchranné práce, čímž pomohl za-
chránit lidský život.

A vyznamenání dostala za vzornou reprezentaci a
záchranu lidských životů i záchranná služba.
Z rukou hejtmana Martina Půty je převzal ředitel
Kramář. Následně hejtman předal pamětní listy
s poděkováním za organizaci letního metodického
cvičení záchranných služeb P155 Liberecká čtyřem
pracovníkům ZZS LK, kteří je měli na starosti.

2. změna územního plánu

*Obec připravuje 2. změnu územního plánu
obce. Pokud máte nějaké požadavky,
sdělte v nejbližší době na obecní úřad.*

**Sbor dobrovolných hasičů Chotyně vás zve
na HASIČSKÝ ROCKOVÝ BÁL
V sobotu 19. 1. v sokolovně.**

**V sobotu 12. 1. - 46. Ročník Chrastavské
šlápoty, prezentace od 7.30 do 9 hod.
v prostorech Restaurace U komína
Tratě: 7, 10, 15 a 20 km**

**V úterý 22. 1. od 18.30 hodin se koná
v Domě s pečovatelskou službou
VEŘEJNÉ ZASEDÁNÍ ZASTUPITELSTVA
Na program bude hlavně příprava rozpočtu
na rok 2019.**

Vydává Obecní úřad Chotyně, registrační číslo
MK ČR U 11 793.